РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
22 У 10701/20
07.10.2021. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Даниловић, председника већа, Елене Петровић и Весне Иконић, чланова већа, са вишим судским саветником Данијелом Поповић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ... број ..., коју заступа пуномоћник Милорад Михаиловић, адвокат из Змајева, Ивана Милутиновића број 22/а против туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Сектора за бригу о породици и социјалну заштиту, Одељење за управне и надзорне послове у области социјалне и породичне заштите, ради поништаја решења туженог број: 183-00-00743/2019-13 од 30.04.2020. године, у правној ствари признавања права на родитељски додатак, у нејавној седници већа одржаној дана 07.10.2021. године донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Сектора за бригу о породици и социјалну заштиту, Одељење за управне и надзорне послове у области социјалне и породичне заштите, број: 183-00-00743/2019-13 од 30.04.2020. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, Сектор за бригу о породици и социјалну заштиту, Одељење за управне и надзорне послове у области социјалне и породичне заштите да тужиљи А.А. из ..., ... број ... накнади трошкове управног спора у износу од 16.890,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбија се жалба тужиље изјављена против решења Секретаријата са социјалну заштиту Града Београда број: 553.1-15556/19-IXX-03-MJ од 31.10.2019. године, којим решењем тужиљи није признато право на родитељски додатак за дете Б.Б. (друго дете по реду рођења), јер нису испуњени захтеви у вези са обавезном вакцинацијом деце.

Тужиља је тужбом поднетом Управном суду дана 30.06.2020. године, преко пуномоћника, оспорила законитост решења туженог органа са разлога што у доношењу тог решења уопште, и није, правилно примењен закон; у поступку доношења акта није поступљено по правилима поступка и са разлога што је чињенично стање нетачно утврђено. Истакла је да је 14.10.2019. године поднела захтев за остваривање права на родитељски додатак за своје друго дете Б.Б. ц. Уз поднети захтев је, између осталог, доставила и изјаву којом је потврдила да су њена деца вакцинисана у складу са законом, али да су одређене вакцине одложене, такође, у складу са законом. Како је у тужби истакла, тужени у доношењу оспореног решења није правилно применио одредбе члана 25. став 2. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС" број 113/2017 и 50/2018), као ни одредбу члана 9. Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом ("Службени гласник РС" број 58 од 27. јула 2018. године), а у вези са чланом 39. наведеног закона. Дакле, како Закон о финансијској подршци породице са децом и Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом прописују да се чињеница да је дете вакцинисано у складу са прописима у области здравствене заштите Републике Србије утрђује на основу изјаве подносиоца захтева, па се нигде не наводи вакцинални картон, при чему и подаци из здравственог картона представљају најосетљивије податке о личности сагласно члану 21. Закона о правима пацијената, а чланом 20. истог закона прописано је ко може имати увид у податке из здравственог картона. Имајући у виду цитиране одредбе општих аката, као и све наведено те да се чињенице у управном поступку утврђују на основу изјава подносиоца захтева, те додатна документација не само да није потребна, већ тражење исте представља задирање у податке о личности, а лица која неовлашћено, односно без пристанка пацијената или законског заступника пацијента, располажу подацима из медицинске документације супротно са чланом 21. Закона о правима пацијената и неовлашћено их износе у јавност одговорни су за одавање нарочито осетљивих података у складу са законом. Имајући у виду да је тужиља испунила све формалне услове које прописује закон о финансијској подршци породици са децом и Правилник о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом, тужиља је предложила да суд тужбу уважи и поништи решење туженог органа од 30.04.2020. године и призна право тужиљи на родитељски додатак за друго дете по реду рођења Б.Б., уз обавезивање туженог да тужиљи накнади трошкове овог поступка у целости. Трошкове управног спора је определила за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и на име таксе на тужбу и пресуду по одлуци суда.

У одговору на тужбу, који је тужени доставио са списима предмета проведеног управног поступка, који је претходио доношењу тужбом оспореног решења, тужени је истакао да је тужба неоснована, а оспорено решење правилно и на закону засновано. Стога је предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) решио предмет спора без одржавања усмене јавне расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1.

истог Закона, оценом навода истакнутим у тужби, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произилази да је тужени орган у поступку одлучивања по жалби, поднетој од стране овде тужиље против решења Градске управе града Београда од 31.10.2019. године, жалбу одбио, утврђујући да је у поступку доношења тог решења првостепени орган правилно поступио када жалиљи није признао тражено право у складу са одредбама Закона и Правилника. Тужени се, притом, позвао на одредбу члана 25. став 1. и 2. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС" број 113/07 и 50/18) и члана 19. став 1. тачка 8. Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом ("Службени гласник РС" број 58/18). Из ожалбеног решења првостепеног органа од 31.10.2019. године произилази да је наведеним решењем, у поступку одлучивања по захтеву за остваривање права на родитељски додатак, који је поднет од стране мајке детета А.А. за друго по реду рођења дете Б.Б. од 14.10.2019. године, првостепени орган донео одлуку да се не признаје право на родитељски додатак. У образложењу те одлуке наведено је да је дана 14.10.2019. године поднет захтев за остваривање права на родитељски додатак, да се уз захтев поднети докази из којих је утврђено да нису испуњени законски услови за признавање права на родитељски додатак, јер, како је првостепени орган у образложењу навео, нису испуњени захтеви у вези са обавезном вакцинацијом деце. Притом, у образложењу ожалбеног решења нису наведени докази на основу којих је првостепени орган утврђивао одлучне чињенице, нису наведени докази које је ценио, нису наведене одредбе у складу са којима је првостепени орган утврдио да нису испуњени услови за признавање права на родитељски додатак. Такође нису наведени прописи из којих произилази да "нису испуњени захтеви у вези са обавезном вакцинацијом деце", као ни разлози са којих је утврдио да из достављених доказа проистиче да нису испуњени законски услови за признавање права на родитељски додатак. Наиме,уз поднети захтев од 14.10.2019. године подносилац захтева доставила је и изјаву дату под кривичном и материјалном одговорношћу, која је формуларне природе и саставни је део захтева у којој је на страни трећој захтева дата напомена: "вакцинација је одложена у складу са Законом о правима пацијената ("Службени гласник РС" број 44/13, 25/19), ради искључивања преосетљивости на компонентне вакцине, других ризика по здравље, као и наведених контраиндикација у сажетку упутства за лек. У складу са наведеним законом поднет је захтев за потпуним информисањем надлежном педијатру у Дому здравља." На страни 4. захтева, од стране подносиоца захтева потписана је и изјава да је сагласна да орган за потребе поступка може извршити увид, прибавити и обрадити личне податке о чињеницама о којима се води службена евиденција, који су неопходни у поступку одлучивања, као и то да је, иако је орган обавезан да изврши увид, прибави и обради личне податке, само за потребе поступка. У списима предмета се налази и формуларна изјава подносиоца захтева од 23.09.2019.године у којој је констатовано да изјављује да су новорођено дете и сва деца претходног рођења вакцинисана у складу са прописима у области здравствене заштите Републике Србије.

Одредбом члана 25. став 1., 2. и 3. Закона о финансијској подршци породице са децом прописано је да се родитељски додатак не може остварити, ако

новорођено дете мајке за које се подноси захтев и њена деца претходног реда рођења нису вакцинисана у складу са прописима у области здравствене заштите Републике Србије. (став 1.). Чињеница да је дете вакцинисано у складу са прописима у области здравствене заштите Републике Србије утврђује се на основу изјаве подносиоца захтева (став 2.). Чињеница да је дете вакцинисано у складу са прописима у области здравствене заштите Републике Србије проверава се једном годишње и на основу података садржаних у евиденцији о имунизацији. (став 3.).

Одредбом члана 19. став 1. тачка 8. Правилника о ближим условима и начинима остваривања права на финансијску подршку породици са децом "Службени гласник РС" број 58/18), на који се тужени позвао прописано је да право на родитељски додатак остварује се на основу поднетог захтева мајке и следећих доказа прибављених у складу са чланом 39. Закона: изјаве мајке о називу и месту здравствене установе у којој је изабрани лекар деце. Међутим, тачком 9. става 1. члана 19. наведеног Правилника прописано је да се за остваривање овог права као доказ, између осталог, доставља и изјава мајке да су новорођено дете и њена деца претходног реда рођења вакцинисани у складу са прописима у области здравствене заштите Републике Србије.

Код оваквог стања ствари, Управни суд је оценио да је ожалбено решење донето уз битну повреду правила поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС" број 18/16), као и уз неправилну примену материјалног закона. Ово са разлога што првостепено, ожалбено, решење не садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен захтев подносиоца захтева. У поступку по жалби, доношењем тужбом оспореног решења, тужени орган није отклонио битну повреду правила поступка, која ожалбено решење чини незаконитим, будући да ни тужени није навео доказе, које је подносилац захтева доставила уз поднети захтев од 14.10.2019. године, а само позивање на одредбе члана 25. став 1. и 2. Закона о финансијској подршци породици са децом, као и члана 19. став 1. тачка 8. Правилника о ближим условима и начинима остваривања права на финансијску подршку породици са децом није довољно да би се њима надоместило непостојање образложења у ожалбеном решењу, при чему је и другостепено решење донето уз неправилну примену материјалног закона. Стога је и тужбом оспорено решење обухваћено повредом правила поступка из члана 141. став 4., као и члана 168. став 1. и члана 170. наведеног Закона о општем управном поступку, будући да, испитујући побијано решење у границама жалбеног захтева није оценио правилно законитост првостепеног решења са становишта наведене одредбе члана 141. став 4. ЗУП-а, као и у складу са одредбом члана 170. истог Закона. Притом је и сам одлуку по жалби донео на основу неправилне примене материјалног закона.

Са изнетог, Управни суд је утврдио да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, будући да су и тужбом оспорено и ожалбено решење, са већ наведених разлога, донети уз битну повреду правила поступка, који су од утицаја на законитост тужбом оспореног и ожалбеног решења, при чему се тужени паушално

позвао на одредбе материјалног закона, а првостепени орган није ни навео одредбе материјалног закона који је у доношењу ожалбеног решења применио. Притом, имајући у виду да се чињеница да је дете вакцинисано у складу са прописима у области здравствене заштите Републике Србије утврђује на основу изјаве подносиоца захтева, да је мајка детета за које је поднет захтев за остваривање права на родитељски додатак доставила такву изјаву, да се питање вакцинисања детета у вези са којим питањем се признаје тражено право регулише "прописима у области здравствене заштите Републике Србије", а не делом одредбе садржане у једној тачки једног члана закона и/или подзаконског акта, који су у конкретном случају примењени (и то само од стране туженог органа), који део одредбе, притом, не представља основ за утврђивање да ли је испуњен овај Законом и Правилником прописани услов, јер не представљају прописе у области здравствене заштите Републике Србије, то је Управни суд, применом одредбе члана 40. став 1. и 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде. У поновном поступку, тужени орган ће, имајући у виду релевантне одредбе Закона о финансијској подршци породици са децом, Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом, као и прописе у области здравствене заштите Републике Србије, уз омогућавање учешћа подносиоцу захтева у поновном поступку, након отклањања повреда које су учињене у доношењу оспореног и ожалбеног решења, донети законито решење, имајући у виду све релевантне одлучне чињенице, све релевантне доказе, као и релевантне одредбе материјалног закона. Притом ће, такође, имати у виду правно схватање и примедбе суда у погледу постука, којима је управни орган у поновном поступку везан, у складу са одредбом члана 69. став 2. ЗУС-а.

Суд је имао у виду захтев тужиље изнет у тужби да спор реши у пуној јурисдикцији, али је нашао да за то нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закон о управним споровима, будући да утврђено чињенично стање у поступку пред првостепеним и другостепеним органом не пружа поуздан основ за то, као и са разлога што је потребно да тужени првостепени орган најпре отклоне битне повреде правила поступка учињене у доношењу тужбом оспореног и ожалбеног решења.

Одлучујући о захтеву тужиље за накнаду трошкова управног спора истакнутом у тужби, Управни суд је, имајући у виду успех странке у спору, донео одлуку као у ставу другом диспозитива пресуде применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама чланова 153. став 1., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/1149/13-одлука УС, 74/13-одлука УС, 55/14,87/18,18/20), који се сходно примењују, на основу члана 74. ЗУС-а, па су тужиљи признати трошкови на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 дин. у складу са Тарифним бројем 43 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр. 121/12,99/20 и 37/21). Суд није признао трошкове на име судских такси, будући да, с обзиром да јој је тужба у овој ствари уважена, тужиља није обвезник плаћања судске таксе у складу са одредбом члана 5. Закона о судским таксама ("Сл.гласник РС" бр. 28/94, 53/95, 16/97, 34/01, 9/02, 29/04, 61/05, 116/08, 31/09, 101/11, 93/12, 93/14, 106/15, 95/18).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.10.2021. године, 22 У 10701/20

Записничар
Данијела Поповић,с.р.

Председник већа-судија
Весна Даниловић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ